

milisav krsmanović

tri pesme

PUT

Sve je pošlo krivom stazom
bez saputnika i ikakvog zraka
nebo je zinulo i čeka zalogaj

hiljade čuda i zverinja
raskida ti srce sa svih strana
prikovan si za stradanje

ti nećeš da se otmeš
probudili su u tebi izdržljivost
poslednje damare daćeš im

lokaće tvoju tečnost
kroz tvoja usta i nozdrve
prazniće potomstvo iz tebe

ništa veći neće biti
u njima će bol da uspeva
širiće zarazu svetom

iščupan jezik tvoj nosiće
ko list jesenji na vetru
skončaće negde u uglu ulice

drobiće ti glavu i puniti
kosti zimom i ustajalim snegom
sve iz ljubavi činiće to

bolest u razvoju braniće te
neće im poći za rukom
da izvedu do kraja sve

puknuće jednom naglo
strašni mraz iz bistrine
oduzećeš oružje svima

zalićeš ga rajskim vinom
pokopati u tamnu šumu
i nikad nećeš spominjati

sam kao što si i sad
poći ćeš u obećano
bićeš primljen jugom umiven

sve će okopniti u tebi
polako kao mehur sapunice
poletećeš u visine

putanja tvoja ostaviće
samo mirisan trag
na koji će krenuti potomci

U MALOJ ODAJI

U maloj odaji
svi su se zamislili
nad svojom površinom

zima je
kao gušter zeleni
palacala jezikom

ispod nogu
nicali su bedemi
tvrda kora priče

obučeni u svoju kožu
cepali smo odeću

balske haljine
posle kupanja
ježile su se

crna muzika
kao iz pauka
vezla je mrežu

približavala se
i krčila put
u ostarele uši

nismo bili sami
trebalo je otići
u beli sumrak

DAVNA LETA

Pustili smo sve iz šaka
u ovim toplim danima sami
prelistavamo davna leta

tebi je sad dosta godina
iscrpljujući dani su tu
sve je proletelo brzo

više puta osetim miris
draženje iz vazduha
izlomim svaku sliku očima
i polako unirujem krv

dolazi tiho ludilo
kao zamotano da je
u divnu košuljicu

na svim mestima ima koren
odvojiti se neće moći
hitno ga treba prihvatiti
i negovati kao svoj deo

naše godine
nisu ništa ostavile

plevili smo po nama
i nismo ni osetili da smo
čitav jedan vek isprljali

milosav slavko pešić pet pesama o heleni

1.

Helena spava s mišicom
pod glavom. Kao na goblenu.
Mladići pevaju ulicom

nešto o njoj. U katrenu
nižu se reči. Helena sanja
ruže. Bele i plave. Prenu

je pesma što drsko uranja
u sluh i lepi poput smole.
Naglo ustaje. Ta stanja,

te more. Misli je, potom, skole

2.

Helena sanja čudne snove
o biku što je, razjaren, juri
dok njeni udovi lako plove

po mesečini. Budi se i zuri,
prestravljena, u zid. Grca.
Nebom hitaju oblaci. Suri.

Ona je veoma uznemirena. Muca
o nekom mladiću, veoma plavom,
koji se, dugo, svetom potuca

i otud, osmehnut, maše ludom glavom

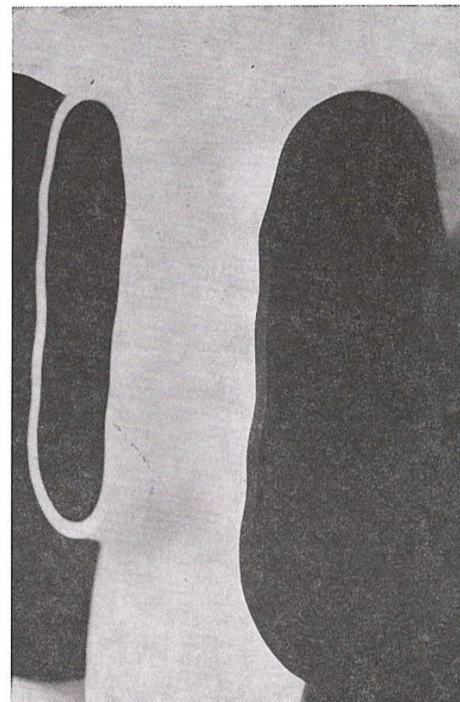
6.

Helena čita. Pesme ljubavne,
i druge. Na ramenu joj oblak
sav paperjast. To je na davne

seća šetnje niz tamne luge. Lak
uzdah joj se, krišom, ote. Te pesme
je zavode. Zbilja. I pada mrak,

a ona se boji. U tami ne sme
da se pomeri. Ni da se okrene.
Strepi. Bar svetlo da kresne

da je iz zanesenosti prene

7.

Helena plače, u snažnom grču,
presamićena. Sva nadula. Kroz
prozor uleću pčele. Na vrču

prepunom slatke melase, oroz
zvezda napet. U omamljivom brujju
Helena suze tare. Lice joj skroz

crveno. Pčele utihnu. Očekuju.
Zategnuta je poslednja opruga.
I čini im se da, najzad, čuju

korake. Ali ne: to je, samo, duga

10.

Helena, u herbarijumu, drži
mnoge, retke, trave. Nazive
na latinskom, i osobine, do srži

zna. Proučava. A izvečeri se dive
dva otekla oka (i lupa) krasoti,
budućem humusu. Na listovima sive

tragovi hlorofila u punoj nagoti
prirode. Pod strogom prismotrom.
Poverljivo. Na određenoj toploti

trunu Helena i bilje. Pod omotom